

Σαν παιδί ακολουθώ

ΠΕΤΡΟΣ ΓΑΪΤΑΝΟΣ

Μελωδική ευαισθησία, δεξιοτεχνική τελειότητα, αισθητικές αξίες, γνώση και μεράκι, σε πείσμα των καιρών και των πρόσκαιρων μουσικών πραγμάτων. Η μουσική κι ο λόγος, με τη δική τους ενέργεια, ένας ιδανικός τρόπος για να παρουσιάζονται οι αλήθειες της ζωής, του ανθρώπου και της φύσης του. Κι αποκαλυπτόμενες τις αισθάνονται οι άνθρωποι μέσα τους, όπου κι αν ανήκουν. Με τις επιλογές του, σύγχρονη, παραδοσιακή και εκκλησιαστική μουσική και τραγούδι, έκφραση του τρόπου ζωής του, θυζώντας προς τα έξω την ψυχή του, ψάχνει για την ουσία. Μια καταγραφή και σημείο αναφοράς, αυτών που αγαπά. Κι υπάρχουν συγκεκριμένα πράγματα που αγαπά και δίνουν το φως και την αλήθεια στη ζωή του. Αυτά ακολουθεί, όχι φανατικά, αλλά με την αγάπη του παιδιού, όπως θα πει ο ίδιος, καλοπροαίρετα και με αγαθή διάθεση. Όσο μπορεί βέβαια να είναι αγαθή, γιατί οι έννοιες αυτές είναι απόλυτες και τίποτα απόλυτο δεν έχει στη ζωή του.

Γεννημένος σ' ένα χωριό της Δράμας από πατέρα Μικρασιάτη και μητέρα Πόντια, ριζές ισχυρές που τον διαπερνούν και τον διαμορφώνουν. Με την ιδία του την ψυχή, βάση όλων του των ερεθισμάτων. Οσων κουβαλάει κι όλων όσα τον συνιστούν. Μετά από πολυετείς μουσικές σπουδές πήρε πτυχίο Βυζαντινής και

Ευρωπαϊκής Μουσικής από το Ελληνικό Ωδείο Αθηνών, με δίδαλο τον Μανώλη Χατζημάρκο. Η μελέτη κ' η ενασχόληση με τη βυζαντινή μουσική του δίνει και την ευκαιρία να συνδυάσει την αγάπη του για τον εκκλησιαστικό λόγο, που «λέει τα πάντα» και την αγάπη του στην εκκλησιαστική τέχνη, σ' ό,τι αφορά στη μουσική, αλλά και στην ποίηση των ύμνων. Η εκκλησιαστική μουσική δεν είναι απλώς λόγος και μουσική, είναι το «πανταχού παρών και τα πάντα πληρών». Εκεί όπου κανείς δεν ελέγχει τίποτα. Το μόνο που μπορεί να ελέγξει είναι η αγάπη στην καρδιά του. Κι η ομορφιά είναι στο να ξέρουμε, πού βρίσκεται το φως κι η αλήθεια και να προσπαθούμε να γινόμαστε καλύτεροι καθημερινά μέσα απ' αυτό. Τα τελευταία χρόνια με τους δίσκους και τις συναυλίες του σε ανοιχτούς χώρους, σε εκκλησίες και ναούς, κάνει βήματα και πράξη το επιγεγονόνο σύγχρονο τραγούδι, το θγαλλμένο από τη φύση του ανθρώπου, με σημείο αναφοράς του, τον ποιητικό λόγο. Την παραδοσιακή μουσική, όπου μελωδίες, λόγια και ρυθμοί κουβαλάνε την αισθητική του τόπου, καθώς και την εκκλησιαστική μουσική. Αυτές τις μέρες βρίσκεται στο στούντιο όπου ηχογραφεί τον καινούριο του δίσκο, με σύγχρονα τραγούδια, με ήχο ηλεκτρονικό, διαφορετικό απ' αυτό που μας έχει συνηθίσει. Ο Πέτρος Γαϊτάνος ήρθε στην Κύπρο στα μέσα Σεπτεμβρίου με την ορχήστρα Εσθονοιστιανία, για μια συναυλία, την οποία διοργάνωσε ο Δήμος Στροβόλου, στο πλαίσιο της πολιτιστικής και κοινωνικής του προσφοράς. Τον σεμνό καλλιτέχνη τον συναντήσαμε την επομένη της συναυλίας, αφού παρατείνε την παραμονή για να του δοθεί η ευκαιρία να γνωρίσει και να νιώσει καλύτερα το νησί μας.

- Τι συνέτεινε στην ανάπτυξη του μουσικού σας αισθητηρίου; Τ ακούσματα, βεβαίως. Οι καταγωγές. Το γύρω περιβάλλον. Η οικογένειά μου, το σχολείο, οι συνάνθρωποι μου. Και τα μέσα ενημέρωσης, που στην παιδική μου ηλικία, ήταν τόσο ήσυχα και ωφέλιμα. Αλλά νομίζω, η βάση όλων αυτών, είναι η ιδία μου η ψυχή. Πιστεύω ότι ο άνθρωπος κουβαλάει τα βασικά πράγματα μέσα του από την ώρα που γεννιέται. Ηρουν φτιαγμένους, λοιπόν, στο να αρέσκουμε σ' αυτές τις αποχρώσεις, σ' αυτά τα ακούσματα και σ' αυτό τον τρόπο αντιμετώπισης της ζωής.

- Από νωρίς καταλάβατε ότι η μουσική θα ήταν ο δρόμος σας; Οχι. Συνειδητά το καταλάβαμε μέσα στην καρδιά μου, όχι μέσα στο μυαλό μου. Γι' αυτό ίσως, όταν πολλές φορές με ρωτούν αν ήθελα να γίνω τραγουδιστής, απαντώ πως δεν υπήρχε ποτέ μέσα στο μυαλό μου, είναι κάτι το οποίο ήρθε από μόνο του. Γεννήθηκα έτσι. Λοιπόν. Είναι πολύ περιέργο ο τρόπος που κανείς συνειδητοποιεί, όσο περνούν τα χρόνια, το τι κουβαλάει και πως λειτουργεί μέσα απ' αυτά που έχει και μέσα απ' αυτά που αντιμετωπίζει.

- Και πότε λέτε, «θα ακολουθήσω τον δρόμο»; Μόλις τελείωσα το σχολείο τραγουδήσα σ' ένα μαγαζί. Ήταν η πρώτη φορά που αρχισα να τραγουδώ και να πληρωνομαι, γιατί μέχρι τότε δεν πληρωνόμουν, τραγουδούσα, δηλαδή, σε σχολικές γιορτές και σε

κοινωνικές εκδηλώσεις. Από τότε, νομίζω. Δεν είπα φυσικά πως, θ' αρχίσω να τραγουδώ, αλλά άρχισα αυτό που αγαπούσα πιο πλατιά να το κάνω με μεγαλύτερη δυναμική, όπως την αντιλαμβάνομαι κι όπως αναμένεται να την αντιλαμβάνομαι. Σιγά-σιγά βρήκε το δρόμο του αυτό.

- Οι όποιες δυσκολίες του επαγγέλματος δεν σας έκαναν κάποια στιγμή να αμφιταλαντεύεστε για την επιλογή σας αυτή; Ναι, βέβαια. Στην όλη διάρκεια της ζωής μας, αλλά και της δουλειάς μας, αντιμετωπίζουμε δυσκολίες. Κι εμείς φυσικά που έχουμε τόσα πολλά πράγματα γύρω μας, τα οποία είναι τεράστιοι πειρασμοί. Είναι οι πειρασμοί της αιωνιότητας, η δόξα και το χρήμα. Και πολλές φορές, μπορεί να πέσει κανείς σε παγίδες. Ελπίζω πως δεν έχω πέσει σε κάποιες απ' αυτές.

- Ποιες είναι οι δικές σας αντιστάσεις κι από πού αφορμώνται; Είναι η ψυχή του ανθρώπου, πάντα. Ετσι είμαι γεννημένος. Αυτά τα πράγματα αγαπώ και μ' αυτά ζω. Δεν μπορώ όταν κανείς μου μιλάει για μια ζωή χωρίς αγάπη να μην υπάρχει μέσα μου η άμυνα και το φως της αγάπης. Γιατί για μένα η αγάπη «λέει τα πάντα», η πραγματική αγάπη. Ετσι λοιπόν, δεν μπορώ να μην κρατώ αυτή την αλήθεια και δεν είναι θέμα αντίστασης, είναι θέμα ουσίας. Ο καθένας βλέπει και αντιλαμβάνεται τα πράγματα με το δικό του τρόπο. Αραγε, ποιες ανθρωπος, όμως, σ' όλο τον πλανήτη δεν αποδέχεται πως, η αγάπη είναι το σημαντικότερο χάρισμα της ζωής μας; Ίσως και να υπάρχουν... Εγώ, ωστόσο, προσπαθώ ν' ακολουθώ τα πράγματα που δίνουν φως και αλήθεια στη ζωή μου, όχι φανατικά, αλλά με την αγάπη του παιδιού που ακολουθεί την αλήθεια καλοπροαίρετα και με αγαθή διάθεση, όσο μπορεί να είναι, βέβαια, αγαθή. Γιατί ξέρετε, έχω μεγαλώσει, δεν είμαι παιδί κι αυτές οι έννοιες είναι απόλυτες, και νομίζω πως, απόλυτα δεν έχω τίποτα απ' αυτά. Προσπαθώ όμως, όσο μπορώ, να συγκρατούμαι.

- Παρακολουθείτε βυζαντινή μουσική. Αυτό το πραγματικά δύσκολο είδος. Κι αυτό υπήρχε από πολύ παιδί μέσα μου. Άκουσα ύμνους τριών χρονών, όταν ο παππούς μου, πρόσφυγας από τον Πόντο, άκουγε στο ραδιόφωνό του δημοτικά τραγούδια και ύμνους. Εκεί λοιπόν άκουσα έναν ύμνο κι είχα ανατριχιάσει, συγκινήθηκα πάρα πολύ. Καταλαβαίνετε, ότι σ' αυτή την ηλικία, ούτε ακούσματα είχα, ούτε τίποτε άλλο που να με είχε επηρεάσει. Ήτανε μέσα μου, λοιπόν, αυτό και στη διάρκεια της ζωής μου το βρήκα καλύτερα. Ετσι θέλησα να σπουδάσω τη βυζαντινή μουσική. Συνδυαστήκανε δύο πράγματα που μου δίνουν πολύ μεγάλη χαρά -μεταξύ των υπολοίπων πραγμάτων που έχω στη ζωή μου και δοξάζω το Θεό κάθε μέρα γι' αυτό- την αγάπη μου στον εκκλησιαστικό λόγο, που για μένα λέει τα πάντα, αλλά και την αγάπη μου στην εκκλησιαστική τέχνη, σ' ό,τι αφορά στη μουσική, αλλά και στην ποίηση των ύμνων. Συνδυάζονται λοιπόν, η πορεία της καλλιτεχνικής αλλά και της ανθρώπινης αλήθειας, με τον ιδανικότερο τρόπο, κι έτσι λοιπόν τα βρισκόμ, τα λατρεύω και τα βγάζω προς τα έξω. Κι είναι πολύ σημαντικό το ότι είναι πάμπολλοι οι άνθρωποι που μ' ακολουθούν σ' αυτή την προσπάθεια, είτε στις συναυλίες μέσα στους ναούς είτε στα CD που έχω κάνει. Είναι πολύ συγκινητικό, δινοντάς μου και πολύ μεγάλη δύναμη.

- Αυτό που λέτε είναι παρήγορο, διαφοροποιώντας και την επικρατούσα αντίληψη, που θέλει τον περισσότερο κόσμο ν' ακολουθεί τον εύκολο δρόμο, που είναι το ελαφρύ, σύγχρονο τραγούδι. Και βέβαια είναι. Οι άνθρωποι μέσα τους, είτε έτσι, είτε αλλιώς, κουβαλούν αυτές τις αξίες. Θέλουν, ωστόσο, τις ανάλογες αφορμές για να μπορέσουν να το αισθανθούν, γιατί υπάρχει αρκετή ψευτιά κι υποκρισία παντού γύρω μας και η τέχνη πρέπει να είναι διαυγής, καθαρή κι καλοπροαίρετη. Κι αυτά τα πράγματα που έχουν σχέση με τις αλήθειες της ζωής, όπου κι αν βρίσκονται αυτές, αλλά και τις αλήθειες του ανθρώπου και της φύσης του, ο ιδανικός τρόπος για να παρουσιαστούν είναι μέσα από την τέχνη.

- Πόσο ανοιχτοί είμαστε, πέραν από την απόλαυση, να δεχτούμε αυτά τα μηνύματα και, στη συνέχεια, να τα κάνουμε πράξη; Ναι, είναι λίγοι αυτοί που είναι ανοιχτοί και το κάνουν πράξη στη ζωή τους. Για μένα η αξία του λόγου αυτού είναι στο να μπορούμε καθημερινά να γινόμαστε καλύτεροι μέσα απ' αυτό, ξέροντας πού βρίσκεται το φως κι η αλήθεια, κι ως κάναμε και λάθη και αστοχίες.

- Βυζαντινή μουσική κι θρησκευτικοί ύμνοι, πόσο επιτρέπεται η προσωπική απόδοση κι η όποια ερμηνευτική διάθεση; Η προσωπική διάθεση είναι απόλυτα ελεύθερη, κατά την άποψή μου. Εγώ νιώθω πολύ ελεύθερος να εκφράσω όλα αυτά που αισθάνομαι. Κι ασ είναι, πολλές φορές πολύ μακριά και από αυτά που πολλοί θέλουν, είτε εντός, είτε εκτός της εκκλησίας, να τα θεωρούν λάθος ή σωστό. Δεν νομίζω ότι απέχει η δική μου αισθητική από αυτό που λέει η εκκλησία, απλώς κάποιες φορές ορισμένοι άνθρωποι της εκκλησίας διαστρεβλώνουν λίγο τα νοήματα και τις έννοιες. Όπου κι αν ψέλνω, όπου κι αν βρίσκομαι, το βασικό πράγμα που αντιλαμβάνομαι κι η διάθεση που έχω, είναι αυτή του μικρού παιδιού όταν θέλει να παίξει. Έχοντας όλη αυτή την καθαρή, την καλοπροαίρετη διάθεση να ασχοληθεί ανιδιοτελώς με κάτι το οποίο το

Ξεκινώ συνήθως από το σύγχρονο τραγούδι, περνώ στο παραδοσιακό και τελειώνω με τους ύμνους, γιατί αν ξεκινήσει κανείς με την ουσία, μετά όλα τα υπόλοιπα φαίνονται λίγα. Αυτός είναι κι ο σωστός τρόπος κατεύθυνσης προς το μέσο μας

ευχαριστεί πάρα πολύ και το κάνει με χαρά. Ετσι λοιπόν, ασχολούμαι με την εκκλησιαστική μουσική κι έτσι θέλω να ασχολούμαι με αυτή κι όχι μέσα από την ευθύνη, τη βαρύτερη και το φόβο της τιμωρίας και της κρίσης.

- Η βυζαντινή μουσική είναι το κλειδί, θα λέγαμε, στη διαμόρφωση και του σύγχρονου πολιτισμού; Βέβαια, γιατί αν σκεφτούμε πως η εκκλησιαστική μουσική ήταν η πρώτη μουσική που εξέφρασε την ανάγκη του ανθρώπου για κάτι ανώτερο, έτσι λοιπόν, αυτή ήταν κι η βάση μέσα στους αιώνες, για να φθάσει σήμερα στα χέρια μας, όπως έχει εξελιχθεί για όλες τις άλλες μουσικές. Αν σκεφτούμε πως η παραδοσιακή μουσική είχε ως σημείο αναφοράς στους προγόνους μας την εκκλησιαστική μουσική. Αυτήν άκουγαν όταν πήγαιναν να λειτουργηθούν ή να εκκλησιαστούν. Σιγά-σιγά, αυτό το πράγμα προχώρησε μέχρι τώρα. Ο Πατριάρχης κι ο Βασιβακάρης γράφανε τα τραγούδια τους με βάση την εκκλησιαστική και την παραδοσιακή μουσική κι αυτό το βλέπουμε πάρα πολύ έντονα στο λαϊκό τραγούδι, στη διάρκεια του αιώνα. Πατάει πάρα πολύ στους δρόμους της παραδοσιακής μουσικής, είτε αυτή λέγεται δημοτική κι είναι εμφανέστατο και στα όργανα, στους ήχους, στη διάθεση, στους ρυθμούς. Έχουν δώσει το βασικό υλικό για να δημιουργηθούν αυτά τα τραγούδια και βγήκανε με την αντίληψη και την αισθητική των σύγχρονων συνθετών και στιχουργών και φιαχτήκανε βέβαια αυτά τα οριστογραφήματα της σύγχρονης μουσικής, γενικότερα. Αλλά και τώρα ακόμη στο σύγχρονο τραγούδι βλέπουμε την παραδοσιακή μουσική, την παράδοση, να εμπνέει και να είναι πάντα το λιμάνι, που όσο και να το κτυπιούν τα κύματα, είναι ήρεμο και μας δίνει την αγκαλιά του.

- Στην εποχή μας φθάσαμε στην απόλυτη αποσέωση του καλλιτέχνη-τραγουδιστή κι όχι του ίδιου του έργου. Το θέμα, ξέρετε, είναι ποιο είναι αυτό το έργο. Γιατί, τις πιο πολλές φορές, σχεδόν πάντα, στη σημερινή εποχή οι «τραγουδιστές» όταν δεν έχουν έργο με το οποίο να συγκινήσουν, προσπαθούν τότε να κάνουν καταγραφή της μορφής και της παρουσίας τους στη συνειδησία του κόσμου. Ο τρόπος που λειτουργούν τα ΜΜΕ κι η δικογραφία σήμερα, αν μιλάμε για τους ανθρώπους που ασχολούνται με το δικό μου χώρο, είναι πολύ πρόσκαιρος και πολύ προχειρος. Κάποια τραγούδια που ακούνε τα μικρά παιδιά για να χορεύουν και να περνούν καλά, όπως αυτά το αντιλαμβάνονται. Παίζει πολύ μεγάλο ρόλο, ποια είναι η κατεύθυνση, ο ορίζοντας κι η διαδρομή που θέλει να διαγράψει ο καθένας. Δεν έχω στάση αρνητική σε τίποτα από όλα αυτά, βλέπω βέβαια ότι, πολλές φορές, γίνεται μεγαλύτερη βαρύτερη σε ασήμαντα πράγματα κι αυτό με κάνει να αισθάνομαι λίγο περιέργο, όχι για μένα, αλλά για το πως είναι καμωμένοι τόσο άνθρωποι και μπορούν με τόσο ευκολία να παρουσιάζουν καθημερινά το πλαστικό ως χαρτί και το χαρτί ως πλαστικό.

- Στις συναυλίες σας εντάσσετε και ύμνους. Πόσο προφέρονται αυτές οι μουσικές σε συναυλιακούς χώρους; Δεν απαιτούν διαφορετικό τρόπο έκφρασης κι επικοινωνίας; Προφέρονται πάρα πολύ. Κάνω συναυλίες και μέσα σε ναούς, ως επί το πλείστον, μόνο με ύμνους, χοροδία κι αφηγήνη. Αυτές οι συναυλίες είναι ο ιδανικότερος τρόπος έκφρασης για μένα. Αγαπώ, όμως, πάρα πο-

ΤΟ ΦΩΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

λύ και τις συνηθισμένες συναυλίες του τραγουδιού σ' ανοιχτούς χώρους. Είναι ένας άλλος τρόπος έκφρασης κι επικοινωνίας. Πολλές φορές σ' αυτές εντάσσω συνήθως τον «Υμνο της αγάπης», που θεωρώ ότι περικλείει τα πάντα. Είναι όντως, διαφορετικός ο τρόπος κι ο στόχος του υλικού και της συναυλίας. Κάποιες φορές και σε κάποια σημεία είναι κοινός κι η ουσία η ίδια, το εύρος και το μήκος είναι αυτό που διαφέρει.

- Ξεκινάτε συνήθως από το σύγχρονο τραγούδι, περνάτε μετά στο παραδοσιακό και τελειώνετε με τους ύμνους. Ναι, βέβαια, γιατί αν ξεκινήσει κανείς με την ουσία μετά όλα τα υπόλοιπα φαίνονται λίγα. Αυτός είναι κι ο σωστός τρόπος κατεύθυνσης προς το μέσο μας. Ο σκοπός κι η διάθεση, εκτός όλων των άλλων, είναι να προσπαθήσω κι εγώ να μπαινών πιο βαθιά μέσα μου κι αυτό το βαθιά να το βγάλω προς τα έξω, έτσι ώστε κι ο ακροατής να ηγαίνει πιο βαθιά στο δικό του είναι.

- Αυτή η διαδικασία πόσο εύκολο είναι να συντελεστεί στο σύντομο χρόνο μιας συναυλίας; Μήπως ξέρω κι εγώ; Είναι από αυτά τα πράγματα που δεν αντιλαμβάνομαστε κι ούτε θέλω να αντιλαμβάνομαι. Αυτό γίνεται κατά παραχώρηση Θεού σε όλους μας, είτε είμαστε πάνω στη σκηνή, είτε είμαστε κάτω από τη σκηνή. Είναι ένα δώρο κι ένα χάρισμα που έχει ένας καλλιτέχνης και μπορεί και το δίνει με τον τρόπο του, λίγο ή πολύ. Και το αντιλαμβάνεται λιγότερο ή περισσότερο ο ακροατής. Η μουσική, βεβαίως, υπάρχει πάντα κι ως σημείο αναφοράς.

- Το παραδοσιακό τραγούδι, δεν είναι λίγο έως πολύ αδικημένο από τις προτιμήσεις των νέων, κυρίως; Εγώ πιστεύω ότι οι νέοι αγαπούν πολύ την παραδοσιακή μουσική. Δεν είναι αυτή, φυσικά, που τους εκφράζει στην καθημερινή τους ζωή, γιατί έτσι έχει εξελιχθεί η ζωή μας και γιατί η παραδοσιακή μουσική κουβαλάει νοήματα που πρέπει κανείς να έχει ζήσει, να έχει πονέσει τη ζωή, να την έχει καταλάβει καλύτερα. Οι νέοι ψάχνουν την προσωπικότητά τους, ορισμένα πράγματα είναι στο μυαλό τους υπερμεγεθυμένα και κάποια άλλα είναι εξουδετερωμένα, ενώ είναι πολύ μεγάλα. Αν δεχτούμε τη φύση του ανθρώπου, λοιπόν, ότι λειτουργεί έτσι μέσα στους αιώνες και για πάντα, θα καταλάβουμε πως δεν πρέπει να τα παρεξηγούμε. Το κάθε παιδί κρατάει αυτό που αντιλαμβάνεται κι αισθάνεται, κι στη διάρκεια της ζωής του θα το αντιληφθεί ξανά.

- «Λάθος εποχή αυτή που ζούμε...». Ποια είναι η σωστή, άραγε; Αλήθεια, ποια είναι; Από τότε που το έχω τραγουδήσει αυτό το τραγούδι, αισθάνομαι ότι σε πολλά πράγματα ζω σε λάθος εποχή, αλλά βλέπω κι άλλες εποχές και νομίζω ότι κι αυτές έχουν τα δικά τους λάθη. Ζούμε πάντως, σε πολύ περιέργες εποχές όπου, έχουν αλλάξει οι κίνδυνοι, οι τρόποι επικοινωνίας κι αυτό το μεταίχμιό μας κάνει να αισθανόμαστε πολλές φορές τα λάθη αυτά έντονα. Γιατί ο αιώνας αυτός που πέρασε ήταν μια γέφυρα πολύ περιέργη. Ας ελπίσουμε πως θα είναι όμορφα τα χρόνια που θα ζήσουμε στον επόμενο αιώνα.

- Μπορούμε να είμαστε αισιόδοξοι και για το ότι θα ξαναθγούν τα μεγάλα τραγούδια σε ποίηση κορυφαίων ποιητών; Βέβαια. Αν σκεφτεί κανείς πως μπροστά μας υπάρχει αυτή η αιωνιότητα, βεβαίως και θα γραφτούν. Δεν χρειάζεται να είμαστε απαισιόδοξοι και γιατί θα πρέπει να θέλουμε αμέσως μετά από μια διατία, μετά από ένα αιώνα, να γραφτούν αυτά. Έχουμε στα χέρια μας κι έχουμε ζήσει και ζούμε ακόμα μεγάλες δημιουργίες κι είμαστε πάρα πολύ τυχεροί, φτάνει να μπορούμε να τα αισθανόμαστε και να μπορούμε να τα βλέπουμε κι εμείς αυτά. Ποιο παιδί δεν ξέρει το «Έχε γεια Παναγιά», το «Ένα το χελιδόνι» και τόσα άλλα. Τραγούδια βγαλμένα από την ψυχή του Έλληνα υπάρχουν και θα υπάρχουν πάντα. Σκοπός μας δεν είναι να ακουγονται πάντα με τους φορείς και τους τρόπους που ενημερώνεται ο πολιτης-ακροατής στην τέχνη. Αλλά αν γραφτεί και βγει προς τα έξω και υπάρχει, αρκεί και μόνο αυτό. Φυσικά, είναι πολύ ωραίο να ακούμε από τα ΜΜΕ καλή μουσική κι βεβαίως, καλά νοήματα και καλό λόγο. Αλλά τι να κάνουμε που η εποχή μας είναι τέτοια; Υπάρχει μια σύγχυση σ' όλα αυτά. Δεν πειράζει, υπάρχουν, ωστόσο κι ωραία πράγματα μέσα σ' αυτά κι όμορφοι άνθρωποι κι αυτοί και τα έργα τους. Κι αν προσπαθούμε να πορευτούμε έτσι. Κι αν καλούμε την αγάπη, την προσήλωσή μας σ' αυτά κι αν προσπαθούμε να ανεχόμαστε όσο μπορούμε τα όσχημα.

- Εσείς πώς εύχεστε να συνεχίσετε να πορεύεστε; Ετοιμάζετε κάτι άλλο αυτή την εποχή; Αισθάνομαι και θέλω στο υπόλοιπο της καριέρας μου να γράψω κι άλλους δίσκους με παραδοσιακά τραγούδια. Θέλω να κάνω πολλά πράγματα με τέτοιο ρεπερτόριο και καλούμαι να τα κάνω αυτό τον καιρό. Θέλω να δώσω περισσότερη προσοχή στο σύγχρονο τραγούδι, το οποίο έχω λίγο παραμελήσει. Αυτή την εποχή ετοιμάζω ένα δίσκο, ο οποίος θα κυκλοφορήσει σύντομα, με σύγχρονα τραγούδια, όσον αφορά στο λόγο, στη μουσική και στον ήχο. Μια επιλογή από τραγούδια νέων συνθετών που απευθύνονται κυρίως στη νεολαία. Είναι μεγάλη χαρά για μένα, γιατί θα μιλήσω στους συνομηλικούς μου, τους νεότερους και τους μεγαλύτερους, μέσα από το σύγχρονο τραγούδι, όπως εκφράζεται σήμερα, πάντα όμως, μ' αυτή τη διάθεση την ωφέλιμη.